Nejhezčí dárek

Byl Štědrý den. Pomalu se stmívalo, v každé rodině připravovali štědrovečerní večeři. Nám však doma u stolu jeden člen rodiny chyběl. Můj starší brácha Marek v té době už druhým rokem pracoval jako profesionální hasič a dobrovolně si vzal tuto sváteční směnu.

V hasičské stanici panovala klidná atmosféra. Marek a jeho kolegové seděli u ozdobeného stromečku a navzájem ochutnávali přinesené cukroví. Chvíli před osmnáctou hodinou přerušil tento klid pronikavý zvuk sirény. „Požár jednopodlažního domu v sousední vesnici! Uvnitř může být osoba!“ hlásil kapitán Honza. „Rychle, chlapi!“

Když dorazili na místo, situace byla kritická. Starší domek v plamenech, kouř valící se z oken. Sousedé za plotem zoufale křičeli: „Paní Morávková! Někde uvnitř musí být stará paní Morávková! Zachraňte ji!“ Josef, velitel zásahu, začal vydávat rozkazy: „Petr, Marek – okamžitě dovnitř! Pavel, Jirka – připravte vysokotlaký proud! Vedlejší barák je hrozně blízko. Nesmí se to na něho dostat! Naštěstí už přijíždí posily!“

Petr a Marek si rychle nasadili dýchací masky a s termokamerou zmizeli v hustém kouři. Uvnitř domu byla velice špatná viditelnost. Naštěstí ale pomohla termokamera, která zachytila objekt – pohovku v zadní místnosti, na které bezvládně ležela stará paní. Když s ní zatřásli, slabě zakašlala. Žila, ale nadýchala se kouře a byla popálená na nohou. Marek jí nasadil dýchací masku, Petr ji vzal do náruče a spěchali z místnosti ven. Stihli to v poslední chvíli. Strop za nimi se začal hroutit. Cestou z hořícího domu zavadil Marek o něco, co začalo vydávat hlasité kvílivé zvuky. Sáhnul k zemi a rukou nabral schoulenou chlupatou kouli. Byl to stařenčin černý kocour Mourek. Popadl ho a rychle schoval pod bundu. Ve stejnou chvíli venku posílili další proud vody a snažili se budovu co nejvíce ochladit. Věděli, že jsou uvnitř jejich kolegové a každá vteřina se počítá.

Brácha s Petrem vyběhli ven se zachráněnou paní. Zdravotníci si ji hned přebrali a rychle přepravili do nejbližší nemocnice. Sousedka se zatím ujala vystrašeného kocourka. Tři jednotky ještě půl hodiny bojovaly s plameny, než se podařilo dostat oheň pod kontrolu. Domek byl hodně poškozený, střecha se částečně propadla. Sousední dům ale naštěstí zůstal neporušený.

Hasiči stáli před pomalu dohořívajícími troskami. Tak tak, že nepadali únavou a vyčerpáním. „To jsme si toho Ježíška moc neužili, co?“ vzdychnul Josef. „Neužili. Ale darovali jsme ten nejhezčí dárek. Zachránili jsme přece život,“ odpověděl Marek. A Petr dodal: „Ne jeden, ale dva životy! Zapomněl jsi na kocoura!“